

„Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti.”
(Herb.13:8)

Kiertokirje

Maaliskuu2013

Valinta – Ennaltamääräys

Oikein sydämellisesti tervehdin teitä kaikkia NÄIN SANOO HERRA Sanalla Jes. 46:10:stä

„Minä ilmoitan alusta asti, mitä tuleva on, ammoisia aikoja ennen, mitä ei vielä ole tapahtunut; minä sanon: minun neuvoni pysyy, kaiken, mitä tahdon, minä teen.”

Ennen maailman perustamista Jumala on laatinut pelastussuunnitelmansa, se tarkoittaa: Hän on tehnyt ratkaisut, miten Hänen pelastussuunnitelmansa toteutuisi. Ihmiskunnan historian keskellä tapahtuu pelastushistoria, ja on kyse siitä, että me tunnistamme sen, mitä Jumala on suunnitellut omiensa kanssa, ja annamme liittää itsemme tähän suunnitelmaan.

Apostoli Pietari osoittaa ensimmäisessä saarnassaan Pyhän Hengen vuodatuksen jälkeen, että kaikki se, mitä Jeesuksen kanssa oli tapahtunut, kuului Jumalan neuvopäätökseen ja Hänen lunastussuunnitelmaansa. Hän sanoi Lunastajasta: „...hänet, joka teille luovutettiin, Jumalan ennaltamäärätyn päätöksen ja edeltätietämyksen mukaan, te laista tietämättömien miesten kätten kautta naulitsitte ristille ja tapoitte (Joh. 19:16-37). Hänet Jumala herätti ja päästi kuoleman kivuista, niin kuin ei ollutkaan mahdollista, että kuolema olisi voinut hänet pitää. (Apt.2:23-27; Ps.16:8-11).

Toisessa saarnassaan Pietari nostaa esiin, että Jumala jo edeltä antoi tiettäväksi aikomuksensa:

„Mutta näin on Jumala täyttänyt sen, minkä hän oli edeltä ilmoittanut kaikkien profeettain suun kautta, että nimittäin hänen Voideltunsa piti kärsimän.” (Apt.3:18; Ps.22; Jes.53).

Myös kolmannessa saarnassaan apostoli uudelleen tarttuu aiheeseen ennaltamääräys.

„Sillä totisesti, tässä kaupungissa kokoontuivat sinun pyhää Poikaasi Jeesusta vastaan, jonka sinä olet voidellut, sekä Herodes että Pontius Pilatus pakanain ja Israelin sukukuntain kanssa, tekemään kaiken, minkä sinun kätesi ja päätöksesi oli edeltämäärännyt tapahtuvaksi. (Apt.4:27-28).

Jumalan pelastussuunnitelmassa eivät ole vain juutalaiset, Jumalan valittu kansa, vaan myös kaikki uskovaiset pakanakansoista on vedetty mukaan. Hänen valintansa ja ennaltamääräämisensä menee kauas yli sen, mitä me ihmiset voimme käsittää.

„...hän sanoo: Liian vähäistä on sinulle, joka olet minun palvelijani, kohottaa ennalleen Jaakobin sukukunnat ja tuoda takaisin Israelin säilyneet: minä panen sinut pakanain valkeudeksi, että minulta tulisi pelastus maan ääriin asti.” (Jes.49:6).

Paavali yhdistää lupauksen uskoon: *„Koska Raamattu edeltäpäin näki, että Jumala vanhurskauttaa pakanat uskosta, julisti se Aabrahamille edeltäpäin tämän hyvän sanoman: »Sinussa kaikki kansat tulevat siunatuiksi«” (Gal.3:8; 1Moos.18:18).*

„...se on: eivät ne, jotka lihan puolesta ovat lapsia, ole Jumalan lapsia, vaan lupauksen lapset, ne luetaan Aabrahamin siemeneksi. (Room.9:8). „Ja te, veljet, olette lupauksen lapsia, niin kuin Iisak oli.” (Gal.4:28).

Totinen usko on ankkuroitu Jumalan lupauksiin. Niin kuin Aabraham uskoi sen, mitä Jumala on hänelle luvannut, ja näki sen täyttyneenä, niin uskovat kaikki valitut Jumalan lupaukset ja kokevat niiden täyttymyksen: *„...että Aabrahamille luvattu siunaus tulisi Jeesuksessa Kristuksessa pakanain osaksi, ja me niin uskon kautta saisimme luvattun Hengen” (Gal.3:14).* Totiset Jumalanlapset saavat kaikkien lupausten täydet siunaukset Pyhän Hengen voiman kautta.

Niin varmasti kuin Sana tuli julki Jumalan Pojassa ihmisliharuumiissa ja sai muodon (Joh.1), niin varmasti on tuleva julki kaikissa Jumalan pojissa ja tyttärissä jokainen Jumalan Sana, joka on määrätty heitä varten. Hänessä ovat kaikki lupaukset, jotka Jumala on antanut, kyllä ja amen — täyttymystensä kautta meidän kauttamme Jumalalle kunniaksi (2Kor.1:20).

Jumala on alusta asti varustanut ihmiset vapaalla tahdolla, niin että jokainen voi tehdä ratkaisunsa Hänen puolelleen tai Häntä vastaan. Kuitenkin koska Hän tiesi, kuka vastaanottaisi Hänen armotarjouksensa, on Hän voinut kirjoittaa heidän nimensä jo ennen maailmanperustamista teurastetun Karitsan kirjaan (Ilm.13:8; Ilm.17:8; Ilm.21:27).

„...niin kuin hän ennen maailman perustamista oli hänessä valinnut meidät olemaan pyhät ja nuhteettomat hänen edessään, rakkaudessa, edeltäpäin määräten meidät lapseuteen, hänen yhteyteensä Jeesuksen Kristuksen kautta, hänen oman tahtonsa mielisuosion mukaan. (Ef.1:4-5).

Ja sen tähden on Hän tehnyt meille *„tiettäväksi tahtonsa salaisuuden, että hän, päätöksensä mukaan, jonka hän oli nähnyt hyväksi itsessään tehdä” (jae 9).* Amen!

Apostoli Paavali on yhä uudelleen painottanut valinnan ja ennaltamääräämisen tosiasiaa. Hän kirjoittaa:

„Sillä ne, jotka hän on edeltätuntenut, hän on myös edeltämäärännyt Poikansa kuvan kaltaisiksi, että hän olisi esikoinen monien veljien joukossa; mutta jotka hän on edeltämäärännyt, ne hän on myös kutsunut; ja jotka hän on kutsunut, ne hän on myös vanhurskauttanut; mutta jotka hän on vanhurskauttanut, ne hän on myös kirkastanut.” (Room.8:28-30).

Tämä on valittujen ennaltamääräminen. Ennen kuin oli maapalloa, paratiisia, syntiinlankeemusta, ennen kuin oli edes vielä aikaa, Jumala on jo ennaltamäärännyt kaikki valitut ja Jeesuksessa Kristuksessa valitsee, erottaa, vihkii ja pyhittää.

„...ja minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että myös he olisivat pyhitetyt totuudessa.” (Joh.17:19).

Hän, joka lukee Joh. 17 jakeesta 20 eteenpäin, tulee vihityksi sisään jumalallisen pelastusneuvopäätöksen syvyyksiin.

„...minä heissä, ja sinä minussa — että he olisivat täydellisesti yhtä, niin että maailma ymmärtäisi, että sinä olet minut lähettänyt ja rakastanut heitä, niin kuin sinä olet minua rakastanut.” (Jae 23).

„Minä heissä...” Tämä on Jumalan toteuttama salaisuus valittujen ja ennaltamäärättyjen keskuudessa. Meillä on kaikki Hänessä, joka on sanonut: „...koska olet rakastanut minua jo ennen maailman perustamista.” (Joh.17:24).

Lunastaja ja lunastetut olivat jo rakastetut ja ennaltamäärätyt ennen maailman perustamista. „...ja nämä ovat tulleet tuntemaan, että sinä olet minut lähettänyt. Ja minä olen tehnyt sinun nimesi heille tunnetuksi ja teen vastakin, että se rakkaus, jolla sinä olet minua rakastanut, olisi heissä ja minä olisin heissä.” (Jakeet 25-26). Amen.

Tuodaksemme sen lyhyesti ytimeen, Paavali kirjoittaa tähän aiheeseen seuraa-vaa Ef.3:1-12:ssa: „...että näet tämä salaisuus on paljastamisen kautta tehty mi-nulle tiettäväksi ... niin kuin se nyt Hengessä on ilmoitettu hänen pyhille aposto-leilleen ja profetoilleen; että näet pakanatkin ovat kanssaperillisiä ja yhtä ruu-mista ja osallisia lupaukseen Kristuksessa Jeesuksessa ...että Jumalan moninai-nen viisaus seurakunnan kautta nyt tulisi taivaallisten hallitusten ja valtojen tie-toon...”

Vastaanottaminen ja hylkääminen

Roomalaiskirjeessä, luvuissa 9,10 ja 11 Paavali valaisee tosiasian, että Israel, valittu kansa, hylkäsi sen, mitä Jumala oli luvannut, ja johtaa esiin katsauksella kansakuntiin:

„Ja Esaias on rohkea ja sanoo: »Minut ovat löytäneet ne, jotka eivät minua etsineet; minä olen ilmestynyt niille, jotka eivät minua kysyneet«. Mutta Israelista hän sanoo: »Koko päivän minä olen ojentanut käsiäni tottelematonta ja uppiniskaista kansaa kohden«. (Room.10:20-21; 3Moos.26; Hes.20).

Israel vastusti, Israel kokonaisuutena hylkäsi, pysyi epäuskossa ja tottelemattomuudessa. Sitten apostoli jatkaa:

„Minä sanon siis: ei kaikei Jumala ole hyljännyt kansaansa? Pois se! Sillä olenhan minäkin israelilainen, Aabrahamin siementä, Benjaminin sukukuntaa. Ei Jumala ole hyljännyt kansaansa, jonka hän on edeltätuntenut.” (Room.11:1-2).

Jumala ei ole karkottanut pois luotansa kansaansa, vaikkakin Hänen oma kansansa on hyljännyt Hänet. Hänhän tuli omiensa tykö, eivätkä Hänen omansa ottaneet Häntä vastaan. Ainoastaan hän, joka otti Hänet vastaan ja uskoi Hänen Nimeensä, sai oikeuden olla Jumalan lapsi (Joh.1:11-12). Tähän päivään asti on peite heidän sydämensä yllä, ja se voidaan vetää pois vain Jeesuksen Kristuksen paljastamisen kautta (2Kor.3:12-18).

Me elämme armonajan lopussa, ja niinkuin tuolloin tapahtui Israelin kanssa, niin nyt tapahtuu kansakunnista muodostuvan seurakunnan kanssa:

„Sillä hyvä sanoma on julistettu meille niinkuin heillekin; mutta heidän kuulemansa sana ei heitä hyödyttänyt, koska se ei uskossa sulautunut niihin, jotka sen kuulivat” (Hebr.4:2). Jokaisen täytyy henkilökohtaisesti ottaa valinta vastaan ja elää se todeksi. Totinen usko on ankkuroitu Jumalan lupauksiin, vain totinen usko johtaa täyttymykseen. Nyt on kyse siitä, että kaikki antavat liittää itsensä Hänen ennaltamääräytyyn neuvopäätökseensä.

Uskon täytyy vetää jälkeensä kuuliaisuuden; me näemme sen erityisesti Aabrahamin kohdalla, kun hänen piti uhrata Iisak (Jaak.2:21-26; 1Moos.22). Aabraham ei ole tehnyt mitä tahansa oman käsityksensä mukaisesti — hän totteli ja teki, mitä Herra oli käskenyt hänen tehdä. Niin on usko vanhurskautettu tehdyn teon kautta. Samoin on kyse siitä Hänen valitun kansansa kohdalla ja myös seurakunnan kanssa! Usko ilman siihen kuuluvia tekoja on kuollut ja on vain huulten tunnustus.

Apostoli Pietari tuo esiin: *„Sillä Raamatussa sanotaan: »Katso, minä lasken Siioniin valitun kiven, kalliin kulmakiven; ja joka häneen uskoo, ei ole häpeään joutuva.«” (1Piet.2:6; Ps.118:22).*

Ilmeellistä: Kaikki, jotka eivät aseta luottamustansa itseensä tai johonkin ihmiiseen, vaan Häneen, kalliiseen Kulmakiveen, rakennetaan mukaan elävinä kivinä, eivätkä he ikinä joudu häpeään: *„...ja rakentukaa itsekkin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhraamaan hengellisiä uhreja, joita Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle mieluisia. (Jae5) — ja Hänen huoneensa olemme me — totuuden pylväs ja perustus. (1Tim.3:15; Heb.3:6).*

„Teille siis, jotka uskotte, se on kallis, mutta niille, jotka eivät usko, »on se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, tullut kulmakiveksi« ja sen myötä »kompastuskiveksi ja loukkauskallioksi«.Koska he eivät tottele sanaa, niin he kompastuvat; ja siihen heidät on pantukin.” (1Piet.2:7-8); Jes.28:16).

Tässä erotetaan selvästi totiset uskovat, jotka asettavat luottamuksensa Herraan, Hänen kansansa keskuudessa heistä, jotka eivät usko, niinkuin Kirjoitukset

sanovat. Kristuksen ensimmäisen tulemuksen yhteydessä ovat hengelliset rakennusmiehet hyljänneet kulmakiven; nyt he hylkäävät huippukiven (Sak.4:7; Apt.4:11). Meidän Herramme ja Lunastajamme on Ensimmäinen ja Viimeinen. Hän on Alfa ja Omega, Kulmakivi ja Huippukivi.

Siten jokainen voi koetella itseään, kuuluuko totisiin uskoviin, valittuihin, ennaltamäärättyihin vai kuuluuko heihin, jotka kompastuvat Sanaan, jonka Jumala on luvannut meidän aikaamme varten, hänen tulee vielä kerran lukea sitä vastaava jae: „Koska he eivät tottele sanaa, niin he kompastuvat; ja siihen heidät on pantukin.” (1Piet.2:8). Se tuottaa tuskaa, mutta niin se on. On aina kyse hetken luvatusista Sanasta ja siitä, mitä Jumala parhaillaan tekee. Hän, joka ei ota sitä vastaan eikä usko, on määrätty jäämään tottelemattomuuteen ja epäuskoon, kompastumaan siihen ja tulemaan tuomituksi.

Toisille Hän on pelastuksen kallio, toisille loukkauksen kallio. Hän, joka ei usko, kompastuu tottelemattomuudessa Sanaa kohtaan. Kuka sen voi käsittää: tässä puhutaan myös määräämisestä. Joka kerta, kun täyttymyksen aika tuli, kaikki valitut ovat uskoneet, ovat tunnistaneet ajan ja hetken ja saaneet osallisuuden siihen, mitä Jumala on tehnyt. Heihin pätee: „Mutta te olette »valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja«, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa; te, jotka ennen »ette olleet kansa»«, mutta nyt olette »Jumalan kansa»«, jotka ennen »ette olleet armahdetut»«, mutta nyt »olette armahdetut»«.” (1Piet.2:9-10).

Paavali, jolla jumalallisen kutsun perusteella oli suora vastuu, esittelee itsensä: „Minä, Paavali, Jumalan palvelija ja Jeesuksen Kristuksen apostoli Jumalan valittujen uskoa ja sen totuuden tuntemista varten, joka on jumalisuuden mukainen...” (Tiit.1:1).

Apostoli osoittaa, miten tärkeää on uskoa Totuus, ja mikä seuraus sillä on, jos ei usko Totuutta: „...ja kaikilla vääryyden viettelyksillä niille, jotka joutuvat kadotukseen, sentähden etteivät ottaneet vastaan rakkautta totuuteen, voidaksensa pelastua. Ja sentähden Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen,...” (2Tess.2:10-11). Jumalallinen rakkaus Sanaa kohtaan on edellytys saada se paljastettuna ja säilyä varjeltuna jokaisesta valheesta. Totisille uskoviille suunnattuna apostoli kirjoittaa edelleen sen, minkä minä myös sovitan kaikkiin, jotka nyt todella uskovat: „Mutta me olemme velvolliset aina kiittämään Jumalaa teidän tähtenne, veljet, te Herran rakastetut, sentähden että Jumala alusta alkaen valitsi teidät pelastukseen Hengen pyhityksessä ja uskossa totuuteen.” (Jae 13).

Kirjeessä Timoteukselle Jumalan mies kirjoittaa: „Mutta Henki sanoo selvästi, että tulevina aikoina moniaat luopuvat uskosta ja noudattavat villitsemiä henkiä ja riivaajien oppeja...” (1Tim.4:1)

Mehän olemme tulleet lopunaikaan ja näemme, että myös tämä Sana toteutuu.

Niin varmasti kuin jokainen totinen oppi on Jumalasta lähtöisin, tulee jokainen väärä oppi harhaanjohtavista hengistä, demoneista. Vain Totuuden Henki johtaa sisään koko Totuuteen (Joh.16:13). Ja ainoastaan: „...kaikki, joita Jumalan Henki kuljettaa, ovat Jumalan lapsia.” (Room.8:14)

Sitten hän osoittaa työtoverilleen – tänä päivänä meille kaikille – edellytyksen: „...niin olet hyvä Kristuksen Jeesuksen palvelija, joka ravitset itseäsi uskon ja sen hyvän opin sanoilla, jota olet noudattanut” (Jae 6; Jes.28:17).

Apostoli kehoittaa edelleen: „Valvo itseäsi ja opetustasi, ole siinä kestävä; sillä jos sen teet, olet pelastava itsesi, että ne, jotka sinua kuulevat.” (Jae 16). Amen.

„Tätä opeta ja tähän kehoita. Jos joku muuta oppia opettaa eikä pitäydy meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen terveisiin sanoihin eikä siihen oppiin, joka on jumalisuuden mukainen, niin hän paisunut eikä ymmärrä mitään...” (1Tim.6:3-4).

Ihmisenpoika puhuu: „Minun oppini ei ole minun, vaan hänen, joka on minut lähettänyt. Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta, vai puhunko minä omiani.” (Joh.7:16-17). Saman voi sanoa jokainen totinen Herran lähettäjä. Ensiksi meidän täytyy olla valmiit tekemään Jumalan tahto, vasta sitten se paljastetaan meille. Ylösnoussut Herra opetti ensin 40 päivän ajan apostoleitaan (Apt.1:1-5), sitten Hän käski heitä: „...ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää.” (Matt.28:20). Raamattuun dokumentoitu apostolien oppi on Kristuksen oppi; se pätee päätökseen asti ainoana totisena oppina (Apt.2:42).

Apostoli Johannes kirjoittaa, ja myös se meidän täytyy ottaa hyvin vakavasti: „...ettei mikään valhe ole totuudesta” (1Joh.2:21). Katsauksella totisiin uskoviin me luemme: „...totuuden tähden, joka meissä pysyy ja on oleva meidän kanssamme iankaikkisesti.” (2Joh.1:2). Siihen me sanomme: „Amen!”

Paavali kirjoittaa myös 2 Tim. 3:ssa, mitä viimeisinä aikoina on oleva: „Ja niin kuin Jannes ja Jambres vastustivat Moosesta, niin nuokin vastustavat totuutta, nuo mieleltään turmeltuneet ihmiset,...” (2Tim.3:8). Kyllä, he astuvat aina häntä vastaan, jonka Herra on kutsunut julistamaan ehdotonta Totuutta pelastushistoriaan kytkettynä. He ovat ihmisiä, joilla on tarveltynyt ymmärrys. Siihen täytyy sanoa, että jokainen totinen oppi saa aikaan terveen mielen ja jokainen väärä oppi on mietetöntä.

4Moos. 16:ssa meillä on myös kuvaus, että juuri Leevin suvusta, jonka Jumala on valinnut temppeleipalvelukseen, astui esiin halveksija Koorah Moosesta vastaan. Tämä leeviläinen antoi kateuden itsessään nousta esiin, että hän katseli halveksunnalla kutsuttua Jumalan miestä Moosesta, ja ajatteli, tämä vaati itselleen liian paljon. Ja katso: Nopeasti hän oli koonnut joukon ympärilleen. Kyllä, ja silloin Jumala puhui tuomion tämän Koorahin ylle, joka halveksi Mooseksen ainutkertaista lähettämistä ja teki lopun hänelle sekä hänen

joukolleen. Miksi on tämä esimerkki kirjoitettu hyvinkin meitä varten muistiin? Varoitukseksi (2Tim.3:16).

Lopunajansanomien uskoille eivät saa aikaan vahinkoa väärät profeetat eivätkä väärät kristukset, joita kaikkialla nousee esiin, „*vaan teidän omasta joukostanne nousee miehiä, jotka väärää puhetta puhuvat, vetääkseen opetuslapsia mukaansa.*” (Apt.20:30). He ovat kovin vaativia sanoessaan olevansa ulostuotuja sanansaattajan palvelustehtävän kautta, mutta toimivat sitten itsenäisesti, niin kuin Daatan ja Koorah ja muodostavat ryhmiä, jotka uskovat omat erityispaljastamisensa. Juudaan kirje sanoo heistä: „*He ovat ihmisiä, jotka saavat aikaan jakaantumisia...*” Jokainen palvelustehtävä, jonka Jumala on asettanut, palvelee toki seurakunnan rakentumiseksi (Ef.4:11-16).

Niin, jos se olisi mahdollista, myös valitut johdettaisiin lähetettyinä esiintyvien harhaan. Mutta kiitos olkoon Jumalalle, että se ei ole mahdollista. Valitut näkevät uskonnollisen petoksen läpi, he pysyvät Sanassa ja seurakunnassa.

Niin kuin Elian päivinä 7000 Israelista oli jäänyt jäljelle, eivätkä he olleet notkistaneet polviaan Baalin edessä, niin Jumalan mies tuo esiin Room.11:5:ssä, „*Samoin on nyt tänäkin aikana olemassa jäännös armon valinnan mukaan.*” Amen.

Karitsan morsian ovat vain valitut, jotka Kristuksen takaisinpaluussa otetaan ylös kirkkauteen. He ovat viisaat neitsyet, jotka ovat valmiit ja menevät sisään hääaterialle (Matt.25:10; Ilm.19:7). Heihin pätee autuaaksiylyminen: „*Mutta autuaat ovat teidän silmänne, koska ne näkevät, ja teidän korvanne, koska ne kuulevat.*” (Matt.13:16). Heidän silmänsä näkevät, heidän korvansa kuulevat, heidän sydämensä uskoo; he tunnistavat Jumalan armollisen etsikkoajan päivän. Heihin pätee kaikki yhdeksän autuaaksiylymistä; he ovat puhdassydämiä ja ovat näkevä Jumalan (Matt.5:3-12). Valittuina he pysyvät Sanassa ja torjuvat jokaisen tulkinnan; he pysyvät armossa ja rakkaudessa; he vaeltavat Jumalan teillä; he kuulevat vain sen, mitä Jumalan Hengellä on sanottavana Sanan kautta kaikille seurakunnassa.

Vertaus, joka kannattaa

Mitä tapahtui Kristuksen ensimmäisen tulemuksen yhteydessä, ja mitä tapahtuu nyt ennen Hänen toista tulemustaan? Johannes astui esiin ja todisti Valosta, että kaikki hänen kauttaan tulisivat totiseen uskoon (Joh.1:7). Niin kuin Jes.40:3 ja Mal.3:1 täytyivät Johannes Kastajan palvelustehtävän kautta, nimittäin että hän sanomansa kautta saavuttaisi vanhatestamentillisessä uskossa elävien isien sydämet ja johtaisi Herran tykö hyvin valmistetun kansan (Luuk.1:16-17), niin tuodaan nyt Jumalan lasten sydämet takaisin apostolien oppiin, apostolisten isien us-

koon. Tämän viimeisen sanoman kautta johdetaan jälleen Herran tykö hyvin valmistettu kansa.

1Kor.10:ssä Paavali asettaa meille silmien eteen Hänen valitun kansansa Israelin ulosjohtamisen. Kaikki seisoivat pilven alla, kaikki kulkivat Punaisenmeren läpi, kaikki kastettiin Moosekseen, kaikki söivät mannaa, kaikki joivat hengellisesti kalliosta, joka oli Kristus (jakeet 1-4).

Kyllä, ja sitten seuraa masentava tuomio: „Mutta useimpiin heistä Jumala ei mielistynyt, koska he hukkuivat erämaassa.” (Jae 5). Jakeessa 11 puhutellaan suoraan meitä: „Tämä, mikä tapahtui heille, on esikuvallista ja on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille maailman aikojen loppukausi on tullut.” Meitä varten, jotka elämme maailman aikojen lopussa, on tämä varoittava esimerkki kirjoitettu muistiin. Ei riitä puhua profeetasta, ulosjohtamisesta, kasteesta, tulipatsaasta, siitä, mitä Jumala on tehnyt — meidän täytyy kysyä itseltämme, mitä Jumala on tehnyt meille ja lepääkö Jumalan mielisuosio todella meidän yllämme.

Tuolloin Jumala ei mielistynyt oman valitun kansansa Israelin enimpään osaan. Kuitenkin juuri siitä on kyse, kuten esikuva Eenokista osoittaa, jolle ennen hänen ylöstempaustaan on todistettu, että hänellä oli Jumalan mielisuosio (Heb.11:5-6).

Kysehän on siitä, että me tunnistamme sen tien, jonka Jumala nyt kulkee seurakunnan kanssa. Sillä vain siten voi Jumalan mielisuosio levätä kaikkien yllä, jotka temmataan ylös. He ovat sydämen syvimässä sisimmässä ehdottomassa sopusoinnussa Jumalan kanssa, Hänen Sanansa kanssa ja niin myös Hänen tahonsa kanssa tätä pelastushistorian täydellistytymisen tärkeää ajanjaksoa varten.

Herran täytyi sanoa omasta valitusta kansastaan, joka neljäkymmenen vuoden ajan näki Hänen suuret tekonsa eikä kuitenkaan uskonut: „...*sentähden minä vihastuin tähän sukupolveen ja sanoin: »Aina he eksyvät sydämessään»; mutta he eivät oppineet tuntemaan minun teitäni;...*” (Heb.3:10). Olemmeko me tunnistanee Herran tiet Hänen seurakuntansa kanssa tätä ajanjaksoa varten? Vai kuljemmeko harhaan sydämemme kanssa omilla teillämme?

Tässä täytyy viitata 2Kor.11:1-6:een. Paavali, kutsuttu Jumalan mies, oli täytetty jumalallisella kiivaudella, hän oli kihlannut uskovaiset yhdelle ainoalle Miellelle, hänhän halusi johtaa Kristuksen tykö puhtaan neitsyen. Kuitenkin hän pelkäsi, että käärme viettelisi viekkaasti kevytmieliset uskovaiset ja vetäisi pois Kristuksen luota pahaan. Niin hän ottaa vertauksen, miten se tapahtui Eevan kanssa. Viettelemisen jälkeen Eeva ei ollut enää mikään neitsyt. Viettelemisen jälkeen hän kantoi käärmeen siementä sisässään, antautui Aadamille, synnytti Kainin ja jatkoi ja synnytti Aabelin (1Moos.4). Eevassa oli kaksi erilaista siementä, kaksi poikaa, joita kutsuttiin veljiksi (1Moos.4:8-10). Kain oli väärä veli, hän ei ollut Aadamin poika eikä ole kirjoitettu mihinkään sukuluetteloon. Hän oli pahan poika (1Joh.3:12).

Miten usein veli Branham onkaan painottanut viittaamalla Eevaan, että se oli vain yksi sana, jonka käärme on lisännyt, ja on silloin asettanut kaiken, minkä

Jumala oli sanonut, kyseenalaiseksi. Siten tulivat alkuperäinen synti, epäusko, ja lopuksi viettely, jolla oli seurauksena ruumiillinen ja hengellinen kuolema. Sen tähden on veli Branham yhä uudelleen nostanut esiin epäuskon »alkuperäisenä syntinä«, joka vetää jälkeensä kaikki muut synnit ja rikkomukset. Jokaisella tulkinalla on seurauksena epäily siitä, mitä Jumala on sanonut, ja niin usko saadaan raukeamaan ja korvataan epäuskolla.

Mikä on salaisuus Kristuksen ja morsiusseurakunnan kanssa? Maria oli kihlattu Joosefille, mutta hän oli neitsyt. Hän uskoi lupauksen ja puhui: „*Katso, minä olen Herran palvelijatar; tapahtukoon minulle sanasi mukaan*”(Luuk1:38). Hänen kohtuunsa asetettiin jumalallinen siemen yliluonnollisen siittämisen kautta, niin kuin se on edeltäsanottu Ps.22:10:ssä: „*Sinähän olet asettanut minut äidille kohtuun*” ja „*Sinä olet Minun Poikani, tänä päivänä Minä olen sinut siittänyt*” (Ps.2:7; 2Sam.7:14). Niin täyttyi Sana Jes.7:14:stä: „*Katsokaa, neitsyt tulee raskaaksi...*”, ja Sana tuli lihaksi, Jumalan Poika syntyi (Matt.1:18-25; Luuk.1:26-38). Aivan samoin asetetaan jumalallinen Sana-siemen, jossa on elämän itu, lupauksen Sana seurakunnan neitseelliseen kohtuun, josta sitten tulee esiin voittajajoukko, joka on päässyt täyteen miehuuteen (Ef.4:13).

Yhä uudelleen täytyy nostaa esiin, että nyt armonajan lopussa on kyse viimeisen jumalallisen sanoman totisesta julistuksesta enemmän kuin koskaan: on kyse luvatusista Sanasta, jota Jumala valvoo, ja sen Hän itse tuo lupauksen lapsissa täyttymykseen.

Mitä tapahtuu ennen Kristuksen takaisinpaluuta?

Joh. 14:ssä me löydämme meidän rakkaan Herramme päälupauksen: „*MINÄ menen sinne valmistamaan teille sijaa ... minä tulen takaisin ja otan teidät tyköni*”

Mutta sitä ennen täytyi toteutua, mitä Hän samoin on julistanut: „*Elias tosin tulee ja asettaa kaikki kohdalleen!*” (Matt.17:11). Lupaus, että Elian kaltaisen profeetan täytyy astua esiin ennen Herran päivää, on kirjoitettuna Mal.4:5-6:ssä. Se on täyttynyt meidän ajassamme. Niin kuin Elia otti kaksitoista kiveä, rakensi uudelleen Herran alttarin ja on kutsunut Israelin kansan tekemään ratkaisun, sama tapahtui veli Branhamin palvelustehtävän kautta, joka asetti valoon kahden toista apostolin opit. Elia rukoili: „*Vastaa minulle, Herra, vastaa minulle, että tämä kansa tulisi näkemään, että sinä, Herra, olet Jumala ja että Sinä käännät heidän sydämensä takaisin.*” (1Kun.18:37). Herra itse on tuonut meidän sydäme me kääntymykseen.

Meidän Lunastajastamme on kirjoitettu: „*Taivaan piti omistaman hänet niihin aikoihin asti, jolloin kaikki jälleen kohdallensa asetetaan, mistä Jumala on ikiajoista saakka puhunut pyhäin profeettainsa suun kautta.*” (Apt.3:21). Nyt on uloskutsumisen, ennalleenpalauttamisen ja alkuperäisen tilan ennalleenasettamisi-

sen aika. Alkuperäinen perustus on asetettu; iankaikkisesti pätevän evankeliumin ehdottoman puhdasta, jumalallista sanomaa julistetaan (Matt.24:14; Ilm.14:6).

Kristuksen ensimmäisen tulemuksen yhteydessä maan päällä tapahtui yliluonnollista: Enkeli, joka on voinut sanoa: „*Minä olen Gabriel, joka seison Jumalan kasvojen edessä, ja minut on lähetetty puhuman sinulle...*”, vieraili Sakariaan luona temppelissä ja antoi hänelle lupauksen Johannes Kastajan syntymästä (Luuk.1:11-25). Sitten enkeli Gabriel tuli neitsyt Marian luo ja ilmoitti Lunastajan syntymän (Luuk.1:26-38). Meidän Herramme palvelustehtävässä tapahtui jatkuvasti yliluonnollista. Ja myös uskovat alkukristillisyydessä kokivat yliluonnollisen Jumalan toiminnan. Me ajattelemme myös Paavalin yliluonnollista kutsumista (Apt.9). Ilmestyskirjan ensimmäisessä kolmessa jakeessa me luemme, että Herra on lähettänyt enkelinsä tehdäkseen palvelijalleen Johannekselle tietäväksi kaiken, mitä tapahtuisi. Viimeisessä luvussa, jae 16, meidän Herramme todistaa sen vielä kerran: „*MINÄ, Jeesus, lähetin enkelini todistamaan näitä teille seurakunnissa.*”

7. toukokuuta 1946 tuli enkeli veli Branhamin luo ja sanoi: „**Älä pelkää! Minut on lähetetty sinun luoksesi Jumalan läsnäolosta...**” Niin veli Branham sai, kuten kaikille sanoman sisällä on tunnettua, suoran kutsun palvelustehtävään, jonka kautta Jumalan lasten sydämet tuotiin takaisin alkuperään, alkuun, Sanaan, apostolisten isien uskoon. Se on Herran Sanaa, joka pysyy iankaikkisesti ja sitä, niin kuin Pietari todistaa: „*...joka teille on ilosanomana julistettu.*” (1Piet.1:25). Me olemme nyt tekemisissä tärkeimmän ajanjakson kanssa pelastushistoriassa.

Edeltäjän sanomassa tuolloin oli aivan erityinen lupaus sisällytettynä. Kaikki, jotka uskoivat ja antoivat kastaa itsensä, kuuluivat Johanneksen sanovan: „*...hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella.*” (Matt.3:11). – „Teille, jotka olette kuulleet sanoman, joiden sydämet on johdettu Hänen tykönsä, te, jotka olette antaneet kastaa itsenne, teille Hän antaa lupauksensa tulla todeksi.” Apt.2:ssa me luemme, miten he täytyivät (jakeet 33-41). Helluntaina täytyivät ensin 120, jotka olivat Yläsalissa, Pyhällä Hengellä. Sitten Pietarin saarna kävi kuin pisto monien sydänten läpi ja he kysyivät: „*Kalliit veljet, mitä meidän täytyy tehdä...*” Siihen tuli vastaus, joka pätee vielä tänä päivänä: „*Tehkää parannus ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksisaamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan.*” Apt. 2:41:ssä tuli lisää kolmetuhatta, Apt. 4:4:ssä viisituhatta. Edeltäjän palvelustehtävä oli kannattanut: monet sydämet olivat edeltävalmistetut; he olivat odotuksessa; he uskoivat lupauksen; heillä oli osallisuus siihen, kun se tapahtui. Aivan samoin nyt totisten uskovien sydämet yhdistetään Herran kanssa ja kaikki ovat sen suuressa odotuksessa, mitä Jumala tulee tekemään. He antavat kastaa itsensä raamatullisesti Herran Jeesuksen Kristuksen Nimeen ja ovat kokeva valtavan Hengenvaikutuksen.

11. kesäkuuta 1933 huudahdettiin veli Branhamille yliluonnollisesta valopilvestä seuraavat sanat: „**Niin kuin Johannes Kastaja lähetettiin edeltämään**

Kristuksen ensimmäistä tulemusta, niin on oleva Sanoma, joka sinulla annettiin, Kristuksen toisen tulemuksen edeltäjä!” Veli Branham on toistanut moninkertaisesti nämä sanat saarnoissaan ja on vieläpä painottanut: „**Ei, että minä olisin edeltäjä, vaan Sanoma on oleva edeltäjä!**”

Jes.55 mukaisesti ei myöskään sanansaattaja Sanan kantajana ole se, joka suorittaa sen, mitä varten Jumala sen lähetti, vaan sanoma itse: „...*niin on myös minun sanani, joka minun suustani lähtee: ei se minun tyköni tyhjänä palaja, vaan tekee sen, mikä minulle otollista on, ja saa menestymään sen, mitä varten minä sen lähetin.*” (Jae 11).

Silminnäkijä- ja korvinkuulijatodistajana, joka on kokenut mukana veli Branhamin kokoukset ja ollut kymmenen vuotta henkilökohtaisesti yhteydessä hänen kanssaan, minä olen myös perehtynyt siihen, mitä hänelle sanottiin viitattaessa sanomaan, jonka hänen täytyi tuoda. Myöhemmin julkaistiin kuitenkin aivan toisia versioita alkuperäisinä ja aitoina, joista puuttuu sana „sanoma”. Uusimman version mukaan olisi ääni niin sanotusti sanonut: „As John the Baptist was sent for a forerunner of the first coming of Jesus Christ, you will bring the second coming of Jesus Christ” – „Niin kuin Johannes Kastaja lähetettiin Jeesuksen Kristuksen ensimmäisen tulemuksen edeltäjänä, tulee sinun tuoda Jeesuksen Kristuksen toinen tulemus.” Eräs vanhempi versio kuuluu: „...sinut lähetettiin edeltääksesi Hänen toista tulemustaan.” Yhden sanan lisäys tai yhden sanan poistaminen, muuttaa kuitenkin täysin sen, mitä Herra on sanonut (Ilm.22).

Syy, miksi veljet tarkoituksellisesti tekevät lähettämisen sanamuodon väärentämisen, on ilmeinen: he haluavat sillä sanoa, että veli Branhamin palvelustehtävän myötä kaikki on mennyt päätökseen. Monet uskovat vieläpä, että Herra on jo tullut ja vaatii nyt omiaan; toiset uskovat, että ylöstempaus on jo tapahtunut; jälleen toiset, että liiton enkeli on tullut maan päälle ja on asettanut jalkansa maan ja meren päälle; että Ilmestyskirja 10 on jo täyttynyt; että armoistuin tuli tuomioistuimeksi; että seitsemän ukkosenjyrinää ovat erityisiä miehiä; ja monia seka-sotkuja vielä lisää. He eivät voi eivätkä halua uskoa, että veli Branham on vain varastoinut ruuan Herran käskystä, kun hän sen koreittain asetti hyllykköön, niin kuin hän sen vertauskuvallisesti näki eräässä näyssä, mutta se ei ollut vielä valmistettuna ruokana jaettu pöydälle. He eivät voi eivätkä halua uskoa, että profeetta on sanonut minulle 3. joulukuuta 1962: „Odota ruuan jakamisen kanssa, kunnes saat lopunkin...” ja „Ruoka on saarnoissa, jotka nauhoitetaan ääninauhoilte...”

Menneinä vuosina on kahdeksan veljeä neljästä maasta matkustanut Jeffersonvilleen, puhuakseen kahden todistajan kanssa, jotka olivat läsnä, kun veli Branham tuolloin toisti paljastamisen kautta sen, mitä Herra oli sanonut minulle 2. huhtikuuta 1962. Kahta viimeisintä päätodistajaa vastapäätä, veli Fred Sothmann, joka vuodesta 1948 riippui kiinni veli Branhamissa niin kuin takiainen, on toistanut vieläpä tarkat sanat, jotka profeetta oli sanonut. Jopa

lauseen: „Odota ruuan jakamisen kanssa, kunnes saat lopunkin” hän on voinut vielä hyvin muistaa. Miksi ei kukaan veljistä, jotka julkaisevat omia teorioitaan, ole kysynyt todistajilta? Vastaus on lähellä: Sitten he eivät voisi enää panetella, silloin heidän täytyisi tunnustaa se, mitä Jumala nyt tekee Sanoman kautta.

Jokaisen täytyy ratkaista, uskooko Jumalaa ja Jumalan Sanan vai tulkinnat. Tai, tässä tapauksessa, uskooko sen, mitä todella sanottiin, vai sen, mitä väärentäjät ovat siitä tehneet. Kuitenkin Kristuksen, meidän Herramme ja Lunastajamme, luo tullaan johtamaan puhdas neitsyt (2Kor.11), ja viisaat neitsyet ovat oleva valmiit Yljän takaisintullessa (Matt.25:10). Viisaitten neitsyeitten valmius on tietenkin yhteydessä viisaan palvelijan palvelustehtävään ja uskolliseen palvelusväkeen Matt.24:45-47:stä, sillä heti seuraavassa kappaleessa sanotaan: *„Silloin taivasten valtakunta on oleva kymmenen neitsyen kaltainen.”* Se koskee meidän aikaamme. Hengellinen nälkä, joka edeltäsanoittiin Aamos 8:11:ssä, on nyt ja Herran käskystä varastoitu ruoka jaetaan, niin kuin Herra on sen minulle sanonut 2. huhtikuuta 1962. Myöhemmin Hän on samoin sanonut minulle: **„Palvelijani, minä olen määrännyt sinut Matt.24:45-47:n mukaisesti jakamaan ruokaa...”** Jumalan kanssa kaikki sujuu järjestyksessä ja suunnitelman mukaisesti. Mitä Hän aikanaan sanoi, se pätee vielä tänä päivänä: *„Joka kuulee teitä, se kuulee minua, ja joka hylkää teidät, hylkää minut; ...”* (luuk10:16).

Tärkeä vertaus

Matt.25:1-13:n mukaisesti on taivasten valtakunta oleva kymmenen neitsyen kaltainen, jotka laittautuvat kohtaamaan Ylkää. Kaikki kuulevat sanoman ja ottavat lampunsa mukaan. Kuitenkin sitten kaikki nukahtavat. Meidän täytyy verrata Matt.25:5:tä Matt.13:25:n kanssa: Siellä Ihmisenpoika kylvi hyvän siemenen, sitten ihmiset nukahtivat, ja se oli se aika, jonka vihollinen käytti hyväksi kylvääkseen oman pahan kylvönsä. Veli Branham nimittää sitä „uppinkaisuuden kylvöksi”. Matt.25:n vertauksessa samoin kaikki neitsyet nukahtivat, ja myös nyt vihollinen käyttää tilaisuuden hyväkseen kylväen oman siemenensä. Jokainen tulkintahan on vieras siemen, jonka paholainen kylvää. Ehtoolla on tullut valo; keskiyöllä, heräämisessä, on tuleva julki, kuka on vaeltanut valossa ja saavuttaa päämäärän – kuka on tyhmä ja kuka on viisas. Se ei tapahdu ehtoolla, jolloin sanansaattaja astuu esiin, se on keskiyön aikaan, kun Ylkä tulee. Sillä silloin tyhmiltä puuttuu Hengen öljy. Niin, ja silloin heidät lähetetään rihkamakauppiaittensa luo – ei Hänen luokseen, joka kastaa Hengellä ja tulella! Rihkamakauppiat puhuvat tosin paljon Hengen paljastamisesta, mutta heillä itsellään ei ole sitä lainkaan.

Tuskin uskaltaa toistaa sitä, mitä Ylkä sanoo tyhmille neitsyeille: *„Ja myöhemmin toisetkin neitsyet tulivat ja sanoivat: ›Herra, Herra avaa meille!‹ Mutta hän vastasi ja sanoi: ›Totisesti, minä sanon teille: minä en tunne teitä.›”*

(Matt.25:11-12). Tämä „myöhemmin” on silloin oleva „liian myöhään”. Tätä ei ole suunnattu uskomattomille, vaan uskoville. Neitsyiden, jotka ovat kuulleet herätyshuudon, ovat menneet Ylkää vastaan, täytyy silloin kuulla: „*Minä en tunne teitä!*” Mitä heidän kanssaan on tapahtunut? Ovatko he jolloinkin ylittäneet linjan, ovatko he kadottaneet yhteyden? Ovatko he tulleet vietyiksi, antaneet johtaa itsensä harhaan?

Viimeisessä lähetykskirjeessä seurakunnalle Herra seisoo oven edessä (Ilm. 3:20): Hän, joka kuulee Hänen äänensä ja avaa oven Hänelle, hänen luokseen Hän tulee viettämään ateriaa hänen kanssaan. Eivätkö tyhmit neitsyeet ole kuulleet viimeistä kolkutusta eivätkä ole avanneet Hänelle ovea? Lopussa he seisovat itse suljetun oven edessä. Jeesushan on ovi, jonka kautta meidän täytyy mennä sisään. Hän on hyvä Paimen ja Hänen lampaansa kuulevat vain Hänen äänensä (Joh.10). Kenen ääntä tyhmit ovat kuulleet? Seurasivatko he jotakin vierasta vieraine oppeineen? Tämä „*Minä en tunne teitä*” jää meille käsittämättömäksi.

Seurakunnassa eivät ketkään, jotka ottavat vieraan siemenen vastaan, ole kuuluva enää viisaisiin neitsyihin: he ovat vietyjä niin kuin Eeva. Paavali on kaikella selvyydellä sanonut, että viettelyksen lankeemuksessa saarnataan toista Jeesusta, toista evankeliumia jonkun toisenlaisen hengen vaikutuksen alla. Tyhmit antavat jokaisen opintuulen temmata itsensä sen mukaan, jolloin heidän ajatuksensa vedetään pahalaisen puoleen (2Kor.11:1-6). Viisaat pysyvät uskollisina ja ottavat vastaan sisäänsä yksin ja ainoastaan Sanan siemenen. Kun he uskovat vain sen, mitä Kirjoitukset sanovat, ja miten Kirjoitukset sen sanovat, he pysyvät jumalallisen vaikutuksen alla. Heidän kohdallaan saa riemuvoiton usko, joka on voittanut maailman.

Tarkatkaamme, miten samankaltaisia ovat ilmaukset ihmeidentekijöitä kohtaan, jotka perusteellisesti ottaen olivat harhaanjohtajia, ja tyhmiä neitsyitä kohtaan:

„*Ja silloin minä lausun heille julki: 'Minä en ole koskaan teitä tuntenut; menkää pois minun tyköäni, te laittomuuden tekijät.'*” (Matt.7:23). ja:

„*Ja myöhemmin toisetkin neitsyet tulivat ja sanoivat: 'Herra, Herra, avaa meille!' Mutta hän vastasi ja sanoi: 'Totisesti minä sanon teille: minä en tunne teitä!'*” (Matt.25:11-12).

Niin varmasti kuin Sana uskollisesta palvelijasta on toteutunut, niin varmasti käy toteen myös Sana pahasta palvelijasta Matt:24:48-51 ja se, mitä Paavali on profeetallisesti edeltäsanonut: „*Sillä paljon on niskoittelevia, turhanpuhujia ja eksyttäjiä..., semmoisilta on suu tukittava, sillä he kääntävät ylösalaisin kokonaisia huonekuntia opettamalla sopimattomia häpeällisen voiton vuoksi.*” (Tiit.1:1-11). Myös meidän ajassamme ensin kylvettiin hyvä siemen; senjälkeen vihollinen kylvi oman siemenensä samalle pellolle. Kuitenkaan ei milloinkaan ole totisesta profeetasta tullut väärää profeettaa, eikä vielä milloinkaan viisaasta palvelijasta, jonka Herra itse on lähettänyt, ole tullut pahaa palvelijaa – eikä päinvastoin. Ihmisenpoika kylvää aina vain hyvän siemenen omalle pellolleen,

vihollinen pahan siemenen. Iankaikkisesti pysyy totena se, mitä meidän Herramme sanoi: „*Pelto on maailma; hyvä siemen ovat valtakunnan lapset, mutta lusteet (rikkaruohot) ovat pahan lapset*” (Matt.13:38-52).

Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka ottaa vastaan sen, jonka minä lähetän, se ottaa vastaan minut...” Joh.13:20).

Jumala panee oikeutensa oppinsa kautta meille mittanuoraksi (Jes.28:17; 1Tim. 4:6; Tiit.2:17). Herran pöytä on katettu vain puhtaalla ruualla. Nyt tulee esiin, kuka on saanut yhteyden ja elää Jeesuksen Kristuksen läsnäolossa, mutta aivan samoin, kuka on jäänyt paikoilleen profeetan kokemusten menneisyyteen ja puhuu vain siitä, mitä kerran tapahtui. Kaikki, mikä kuului sanansaattajan palvelustehtävään, on tapahtunut ja koko Jumalan neuvopäätös on julistettu meille. Veli Branham on puhunut jokaisesta raamatullisesta aiheesta, on osoittanut kuten Paavali naisille, miehille, on osoittanut kaikille paikkansa, on puhunut seurakuntajärjestyksestä, palvelustehtävistä, suorasta Herran käskystä vieläpä vaikeasta aiheesta „Avioliitto, avioero, uudelleenavioituminen”. Jumalan armon kautta voidaan kaikki, mitä veli Branham opetti, asettaa oikein raamatullisesti paikoilleen. Kuten ei raamatullisinaan aikoina ollut kyse jonkun Mooseksen tai Elian elämäkerrasta tai Johannes Kastajan, Pietarin tai Paavalin, joista emme tiedä juuri mitään, niin ei myöskään tänä päivänä ole kyse veli Branhamin elämäkerrasta, vaan pelastushistoriasta, jonka Jumala nyt tuo päätökseen.

Me torjumme ehdottomasti henkilöpalvonnan ja epäjumalanpalveluksen. Vain hän, joka ei tunnista, että Jumala ei anna kunniaansa kenellekään toiselle, palvoo profeetan asioita, niin, ja vieläpä hänen hautaansa. Mutta me emme saarnaa profeettaa, vaan sitä, mitä hänelle, kuten Paavalille, on paljastettu Hengen kautta – me saarnaamme Jeesusta Kristusta samana eilen, tänään ja iankaikkisesti. Hän, joka todella on valittu, elää Jumalan läsnäolossa. Kaikilla valituilla on osallisuus profeetan palvelustehtävään, kun he tunnistavat, mitä Jumala on tehnyt hänen kotiinmenonsa jälkeen ja yhä tekee. Nyt on kuitenkin kyse siitä, mitä Herra itse on ennaltamäärännyt tätä aikaa varten. Siihen me sanomme kiitollisina: „Amen!”

Saatana, veljien syyttäjä, käyttää hyväkseen ilkeitä ihmisiä, jotka ovat sen vaikutuksen alla, tuhotakseen palvelijan vaikutuksen, mikä hänellä on julistuksen kautta. Syyttäjä sysätään alas vasta, kun poikalapsi temmataan ylös, joka tulee hallitsemaan kaikkia kansoja rautaisella valtikalla (Ilm.12:1-12). Tämä on yksi lupauksista, jotka annettiin voittajille (Ilm.2:26-29). Silloin päättyy Jeesuksen Kristuksen palvelustehtävä puolestapuhujana (1Joh.2:1-2). Jumala on lahjoittanut meille Kristuksessa täydellisen sovituksen, täydellisen vanhurskauttamisen Jumalan Karitsan veren kautta. Vihollisuutta ei ole milloinkaan valittujen keskuudessa. Ei milloinkaan valitut vainoa tai syytä toisia. Se oli käärmeen siemen, nimittäin Kain, joka teeskenteli rakkautta, antoi kateuden nousta esiin, koska Jumala ei vastaanottanut hänen uhriaan, ja hänestä tuli ensimmäinen murhaaja (1Joh.3:9-12; 1Moos.4:8).

Niin varmasti kuin Lunastaja Ylimmäisenä Pappina (Heb.9:11-14) on oman verensä kautta mennyt sisään taivaalliseen pyhäkköön ja on asettanut esiin Uuden Liiton veren (Mark. 14:24) liitonarkin kultaiselle peitekannelle (Hebr.9:15-22; 2Moos. 25:17), niin varmasti Hän on Uuden Liiton Välittäjä (1Tim.2:5). Tuomioistuim, jolta tuomio lähti Vanhassa Testamentissa, tuli armoistuimeksi. Vasta kun koko pelastussuunnitelman loppuunsaattaminen on toteutettu, armoistuin tulee jälleen tuomioistuimeksi. Se tapahtuu kuudennen sinetin mukaisesti (Ilm.6:12-17), kun aurinko muuttuu pimeydeksi ja kuu vereksi, kun kauhea „Herran päivä” koittaa (Jes.13:9-16; Joel 3:4; Mal.3:19; Apt.2:20; 2Piet.3:10 mm.).

Paavali kirjoittaa edelleen: „*Kuka voi syyttää Jumalan valittuja? Jumala on se, joka vanhurskauttaa.*” (Room.8:33). Kuka haluaa tuomita heidät? Sitten hän tuo koko joukon asioita, jotka voivat kohdata valittuja, jopa ahdistus ja vaino, ja hän päättää huomautuksella: „*Mutta näissä kaikissa me saamme jalon voiton hänen kauttansa, joka meitä on rakastanut. Sillä minä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei nykyiset eikä tulevaiset, ei voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.*” (Room. 8:37-39).

Koko lunastussuunnitelma on upotettu Jumalan rakkauteen. Hän on rakastanut meitä, ja me saamme Hänen lunastettuina ja rakastettuina rakastaa Häntä ja toinen toisiamme Hänen rakkaudessaan (Joh.13:34-35).

Valitut ja ennen maailman perustamista ennaltamäärätyt kokevat Jumalan viimeisen ja lopullisen toiminnan. Ensiksi täytyi tulla kylvetyksi heidän sydämeensä Sanan siemen, jonka ylle sitten myöhäissade lankeaa (Hoos.6:3; Joel 2:23-24; Sak.10:1; Jaak.5:7). Jumala on huolehtinut kaikesta. Ja niin varmasti kuin Hän on vienyt päätökseen luomistyönsä, Hän on vievä päätökseen lunastustyönsä. Amen. Amen.

Vuosi 2013

Kesäkuussa 2013 on kahdeksankymmentä vuotta siitä, kun ylikuonnollisesta valopilvestä huudahdettiin veli Branhamille kovalla äänellä, että Sanoma, joka uskottiin hänelle, edeltäisi Kristuksen toista tulemusta.

Viisikymmentä vuotta sitten, nimittäin maaliskuussa 1963, veli Branham puhui yhdessä kokoussarjassa Herran suorasta määräyksestä seitsemän sinetin paljastamisesta. Sitä edeltänyt oli jotakin sanoinkuvaamatonta: 28. helmikuuta 1963 oli veli Branham Sunset-vuorella Arizonassa, USA:ssa, kun yhtäkkiä toinen toistaan seuraavaa ukkosenjyrinää järjestytti koko seutua. Hän on yhä uudelleen viitannut näihin seitsemään ukkoseen, ja on sanonut verratessaan niitä Ilm. 10 kanssa, että ne ovat yhteydessä sinetteihin ja ylöstempaususkoon. Siellä hänelle ilmestyi

yliluonnollisessa valopilvessä seitsemän enkeliä, jotka olivat ryhmittyneet pyramidin muotoon. Seitsemäs tässä kuviossa puhui hänelle ja antoi hänelle ohjeen palata takaisin Jeffersonvilleen ja puhua seitsemästä sinetistä. Se tapahtui sitten 17. päivästä 24. päivään maaliskuuta asti 1963.

Sinettien avaamisessa oli kyse kaikkien salaisuuksien paljastamisesta, todella yksistään pyhille Kirjoituksille perustuvasta koko Jumalan neuvopäätöksen esiin tuomisesta seurakunnan kanssa, Israelin kanssa ja yleisesti.

Valitettavasti ei ole vielä milloinkaan ollut niin monia profeetan lausuntojen tulkintoja, niin monia suuntia ja oppeja, jotka väärin otsikoidaan „Sanomaksi”, kuin nyt. Jokainen vetoaa profeettaan, myös kun kannetaan esiin omia tulkintoja, ottamatta tarkasteluun sitä, mitä Raamattu sanoo.

Eikö todella kenellekään tule mieleen, miten paljon he lisäävät kirjoitettuun Sanaan niinsanottuina „erityisilmestyksinä”? Eikö todellakaan kukaan heistä ajattele sitä, että Herra on julistanut heille, jotka lisäävät profetian Sanaan jotta-kin, „*niin Jumala on paneva hänen päällensä ne vitsaukset, jotka ovat kirjoitetut tähän kirjaan*” (Ilm.22:18-19). He eivät ole oleva taivaassa, vaan ulkona ja heidän täytyy antaa tulla päällensä ahdistuksenajan vitsausten.

Saahan sitä esimerkiksi kysyä, mitä seitsemästä ukkosenjyrinästä on kirjoitettu Raamatussa. Vastaus kuuluu: ei mitään, ei ehdottomasti mitään. Mitä minä voin Jumalan palvelijana, jonka Herra on kutsunut, julistamaan Jumalan Sanaa, sanoa siitä? En mitään. Miksi en? Koska minä kunnioittavassa pelossa kunnioitan sitä, mitä ääni taivaasta sanoi: „*Pane sinetin taakse, mitä ne seitsemän ukkosenjyrinää puhuivat, äläkä sitä kirjoita!*” (Ilm.10:4). Myös tämän niin kiistellyn aiheen kohdalla on ehdottoman tärkeää, ei vain ottaa lainaukset vuosilta 1962/63, vaan myös se, mitä veli Branham on sanonut sinettien avaamisen jälkeen.

Saarnassa „Jumalan paljastaminen” kesäkuussa 1964 veli Branham sanoi: **Hän vastasi: »Mutta, katsohan, ei voi lisätä yhtään sanaa eikä voi ottaa yhtään sanaa pois.«** Sitten hän kysyi: **»Seitsemän ukkosenjyrinää, jotka antoivat äänensä kaikua, eikö se ole mikään paljastaminen, jonka joku ihminen saa?«** Minä vastasin: **»Ei, herrani. Se merkitsisi jonkin asian lisäämistä Sanaan tai jonkin poisottamista siitä.«** Se kaikki on tässä sisällä paljastettu, ja seitsemän sinettiä ovat tehneet paljastamisen siitä tietäväksi, mitä se oli. **HÄN on yhä vielä Sana! Te ette saa mennä tämän Sanan yli. Jumalan Henki ei ole milloinkaan menevä tämän Sanan yli. Se on aina pysyvä Hänen Sanansa kanssa ...»** (1Kor.4.6).

Siitä on kahdeksankymmentä vuotta, kun hänelle sanottiin, että sanoma edeltäisi Kristuksen toista tulemusta. Kaksituhatta vuotta on kulunut siitä, kun Herra antoi lupauksen takaisinpaluustaan. Jo silloin Paavali kirjoitti: „*...emme kaikki kuolemaan nuku, mutta kaikki me muutamme...*” (1Kor.15:51) Pietari tuo esiin: „*Ei Herra viivytä lupauksensa täyttämistä, niin kuin muutammat pitävät sitä viivyttelimenä, vaan hän on pitkämielinen teitä kohtaan, sillä hän ei tahdo, että*

kukaan hukkuu, vaan että kaikki tulevat parannukseen.” (2Piet.3:9). Yhä vielä pätee se, mitä meidän Herramme sanoi: „*Valvokaa siis, sillä ette tiedä, minä päivänä teidän Herranne tulee!*” (Matt.24:42). ja: „*Olkaa varuillanne, valvokaa ja rukoilkaa, sillä ette tiedä, milloin se aika tulee.*” (Mark.13:33).

Me voimme ottaa huomioon ennen pitkää tapahtuvan taivaallisen Yljän takaisinpaluun, niin pian kuin viimeinen on kutsuttu ulos. Tärkeää on, että me olemme valmiit. „*Sentähden, rakkaani, pyrkikää tätä odottaessanne siihen, että teidät havaittaisiin tahrattomiksi ja nuhteettomiksi, rauhassa, hänen edessänsä*” (2Piet.3:14).

Viimeinen sanoma on saavuttanut maan ääret ja jokainen vuosi voisi olla viimeinen. Meille on mitä suurimmasta merkityksestä suunnistautuminen profeetallisen Sanan kautta, joka ei salli mitään omavaltaista tulkintaa (2Piet. 1:20). Me luemme, mitä Sanassa on ilmoitettu tätä aikaa varten, ja me näemme, että se kaikki toteutuu.

Nyt on todella kyse siitä, että kaikki, mikä koskee Jumalan pelastussuunnitelmaa, asetetaan oikein paikalleen, ja siitä että antaa asettaa itsensä oikein paikkaansa. Minä lähdän siitä, että kaikki, jotka ottavat vastaan valintansa ja ennaltamääräämisensä, voivat uskoa koko sydämestänsä sen, mitä Jumala nyt tekee. Kaikkien toisten täytyy sopeutua omaan ratkaisuunsa, koska he kompastuvat Sanaan tätä aikaa varten eivätkä tunnista sitä, mitä Jumala tekee.

Kaikille, jotka ovat löytäneet armon Jumalan tykönä, pätee ainoastaan se, mikä on kirjoitettu Sanassa. Ja jokainen, joka on oikea sydämessään, ymmärtää kaiken oikein. Minun ei tarvitse ottaa mitään takaisin siitä, mitä minä olen saarnannut tai kirjoittanut. Yhdessä kaikkien valittujen kanssa me tulemme kokemaan täydellistytymisen ja loppujen lopuksi ylöstempauksen, joka minulle näytettiin tammi-kuussa 1981, kun minut otettiin ylös valkoiseksi vaatetetun joukon kanssa. Minä päätän apostoli Paavalin Sanalla: „*En minä kuitenkaan pidä henkeäni itselleni minkään arvoisena, kunhan vain täytän juoksuni ja sen viran, jonka minä Herralta Jeesukselta olen saanut: Jumalan armon evankeliumin todistamisen.*” „*Sillä minä en ole vetäytynyt pois julistamasta teille kaikkea Jumalan tahtoa.*” (Apt.20:24+27).

Kaikille valituille ja ennaltamäärätyille kaikilla mantereilla minä sanon koko sydämestäni kiitoksen, että te olette uskollisina seisoneet Herran ja Hänen Sanansa ja työnsä takana.

„*Ja hän sanoi minulle: »Kirjoita: Autuaat ne, jotka ovat kutsutut Karitsan häät-arterialle!«* Vielä hän sanoi minulle: „*»Nämä sanat ovat totiset Jumalan sanat.«*” (Ilm.19:9).

„*Ja Henki ja morsian sanovat: »Tule!«* Ja joka kuulee, sanokoon: „*»Tule!«* Ja joka janoaa, tulkoon, ja joka tahtoo, ottakoon elämän vettä lahjaksi!” (Ilm.22:17).

Odotuksia kaikilla tasoilla

Paavi Benedikt XVI. on yllättänyt koko maailman 11. helmikuuta 2013 eroilmoituksellaan ja sen myötä on lähtenyt liikkeelle monia spekulatioita hänen seuraajastaan.

„Hänen tulee seistä perinteisen uskon traditiossa, mutta myös samanaikaisesti astua modernin ihmisen maailmaan. Hänen tulee pitää koossa 1,18 miljardin katolilaisen kirkko ja samalla istuttaa usko moninaisiin ja monikulttuurisiin yhteiskuntiin. Hänen ei tule olla liian vanha, mutta tulee hyvin tuoda mukanaan kypsyys ja korkein koulutus.” Näin tuo yhteen eräs journalisti katolilaisten odotukset uudesta paavista. Protestanttiset kirkot toivovat itselleen ennen kaikkea niin sanottua „ekumeenikkaa”.

Tällä hetkellä on 349 protestanttista kirkkoa ja yhteisöä enempine kuin 560 miljoonine ihmisineen yli 110 maasta yhdistyneenä kirkkojen maailman neuvostossa. Koko maailman suuresti arvostama paavi Benedikt XVI. on aina löytänyt oikeat sanat ja myös osuvat Raamatun paikat painottaessaan „kristittyjen yhteyttä”. Hän on esimerkiksi lukenut apostoli Paavalin sanan Ef.4:4-6:sta, jossa on kyse *yhdestä* uskosta ja *yhdestä* kasteesta: Benedikt puhui „meidän kasteuskon tunnustus Jumalaan”. Kuitenkin hän, joka lukee tarkkaan, mitä Raamatussa on kirjoitettu, on toteava, että sillä yhdellä uskolla ja sillä yhdellä kasteella, joista Paavali puhuu, ei ole mitään yhteistä „jonkun kolminaisuuskontunnustuksen” eikä „minkään kolminaisuuskasteen” kanssa, joihin kirkko uskoo ja harjoittaa käytännössä.

Paavi Benedikt on myös lukenut Joh.17:21, jossa sanotaan: „...*että he kaikki yhtä olisivat*”, ja on viitanut tällä paikalla ekumeniaan. Mutta näillä Jeesuksen sanoilla ei ole tarkoitettu uskonyhteisöjen ihmisten yhdistymistä, vaan totisten uskovien ykseyttä Jeesuksessa Kristuksessa, meidän Herrassamme, Hänen Sanassaan.

Kun paavi Johannes Paavali II., joka oli syntyisin Puolasta ja oli taitava saksan ja venäjän kielissä, yhdessä Michail Gorbatschowin kanssa näytteli pääosaa Saksan yhdistymisen onnistumisen puolesta, niin on senjälkeen saksalaiselle paaville Benedikt XVI. langennut rooli ryhtyä valmisteluihin kaikkien kirkkojen yhdistymiseksi. Hän kutsunut 12 maailmanuskonnon edustajaa Assisiin; hän on vieläpä ensimmäisenä paavina ylipäänsä sopinut tapaamisen erään luterilaisen kirkon edustajan kanssa Wittenbergiin, Martin Lutherin vaikutusalueelle.

Vuonna 2017 on tapahtuva uskonpuhdistuksen 500-vuotisjuhla ja siihen mennessä tulee „haavan, joka on aiheutunut uskonpuhdistuksen kautta”, parantua, ja kaikki tytärkirkot palaavat takaisin äidin helmaan, niin että jakautuminen lopultakin saavuttaa päätöksensä ja syntyy niinkutsuttu „ykseys moninaisuudessa” „yhdeksi kirkoksi”.

On se sitten uskonnollista, poliittista tai taloudellista: kaikilla alueilla tavoitellaan yhdistymistä. Saksa yhdistettiin, Eurooppa yhdistetään, koko maailma yhdistetään yhden pään alle, jota kaikki riemuiten tervehtivät. Mutta Jeesuksen Kristuksen seurakuntaa tämä ei koske. Raamatullisesti uskovat eivät löydä mitään tunnustamista tässä maailmassa. Heihin pätee se, mitä meidän Herramme on sanonut: „Minä olen antanut heille sinun sanasi, ja maailma vihaa heitä, koska he eivät ole maailmasta, niin kuin en minäkään maailmasta ole.” (Joh.17:14). Heidät yhdistetään heidän päänsä Jeesuksen Kristuksen alle.

Vuonna 1993, siis vasta kaksikymmentä vuotta sitten, on Vatikaani, joka kirkkovaltiona oli vaihtanut kaikkien hallitusten kanssa suurlähettiläät, tunnustanut Israelin valtion ja on hyväksynyt sitä kohtaan diplomaattisuhteet. Paavihan on ainoa persoonallisuus, jota koko maailmassa pidetään suuressa arvossa ja on kaikkien uskontojen ja hallitusten tunnustama auktoriteetti. 18 vuoden ajan on neuvoteltu erityisesti kolmesta alueesta: katolisen kirkon asemasta Israelissa; pyhien paikkojen herruudesta; ja katolisen kirkon vero- ja omaisuuskymsyksistä Pyhässä Maassa. Kaiken kaikkiaan on kyse 21 tärkeästä alueesta, paikasta ja rakennuksesta. Suurin este tähän asti oli Israelin kieltäytyminen luopua Ehtoollissalin herruudesta, joka on Siionin vuorella. Israel on nyt sopinut kirkon kanssa „pienestä osallisuudesta” ja on järjestänyt paaville yhden virallisen paikan Ehtoollissalissa.

Kun nyt suurimmat esteet raivattiin pois, on paavin katolilainen lähettiläs Israelissa, arkkiepiispa Guiseppa Lanzarotto, neuvotellut tähänastisen Israelin ulkoministerin sijaisedustajan, Danny Ajalonin, kanssa sopimuksen, joka tulee tulla allekirjoitetuksi kesäkuussa 2013 Vatikaanissa. Tämä sopimus raivaa varmasti tien tuolle sopimukselle, mikä saa aikaan oikeuden palestiinalaisille – muslimeille, juutalaisille ja kristityille, sulkien sisäänsä Temppevivuoren ja Itä-Jerusalemien ja lupaa kaikkien kauan ikävöimän rauhan Lähi-itään ja sen myötä maailmanlaajuisesti (1Tess.5:3). Profeetta Danielhan on edeltäsanonut luvussa 9 jae 27: „...ja hän tekee lujan liiton kansanjoukkojen kanssa yhden vuosiviikon ajaksi...” (saks. Raamattu).

Uuden paavin osaksi on tuleva johtorooli rauhanneuvotteluissa, joita ei paavi Benedikt XVI., saksalaisena, joka on vielä kokenut mukana kauhistuttavan natsiajan, voinut toteuttaa. Parhaiten sopiva mies olisi ehkä paavi USA:sta, koko maailman tunnustamasta suurvallasta, yhdistämään kaikki uskonnot ja julistamaan Jerusalemin aseman juutalaisten ja muslimien kanssa.

Veli Branham sanoi, että sopimus solmitaan siihen aikaan, jolloin me saamme laskea ylöstempauksen tulevan. Lainaus: „**Sillä hetkellä, kun seitsemäs-kymmenes vuosiviikko alkaa, tai seitsemän vuotta, on seurakunta jo mennyt ylös**” (6.elokuuta 1961). Lainaus: „**Senjälkeen kun seurakunta on otettu ylös, on Rooma solmiva liiton juutalaisten kanssa**” (18. maaliskuuta 1963). Meidän silmiemme edessä täyttyy raamatullinen profetia kaikilla tasoilla, myös Israelin

kanssa, ja me saamme nostaa päämme ja tiedämme, että meidän ruumiimme lunastus lähestyy (Room.8:23; 1Kor.15:50-58; 1Tess.4:13-18; 1Joh.31-3).

„Ja hän sanoi minulle: »Älä lukitse tämän kirjan profetian sanoja; sillä aika on lähellä«” (Ilm.22:10).

„Hän, joka näitä todistaa, sanoo:»Totisesti, minä tulen pian!« »Amen, tule, Herra Jeesus!« (22:20).

Jumalan tehtävässä toimien

Bt. Frank

Lähetysmatka

Myös tämä vuosi on alkanut laajalla matkalla, nimittäin Intiaan. Minä olin valloitettu, kun veli Swamy otti minua käsistä siunatun kokouksen jälkeen Chennaissa ja kiitollisena sanoi, että hän oli ensimmäisen kerran kuullut minun saarnaavan 1964. Hän on nyt 92 vuotta vanha ja on voinut tuskin käsittää, että minä yhä vielä matkustan. Myös kokouksiin Hyderabadissa ja New-Delhissä olivat uskovat matkustaneet satoja kilometrejä, voidakseen osallistua niihin.

Se oli veli Branham, joka antoi minulle joulukuussa 1962 erään tunnetun evankelistan osoitteen Intiassa. Minun ensimmäisestä vierailustani joulukuussa 1964 tämä oli nyt minun kahdeskymmenesneljäs lähetysmatka sinne. Tänä aikana on otettu mukaan julistukseen koko maa äärimmäisestä pohjoisesta alimpaan etelään asti. Ei kuitenkaan vain Intiassa, vaan kaikissa toisissa aasialaisissa ja Kaukoidän maissa on Jumala tehnyt suuria – hiljattain vieläpä Mongoliassa. Mutta yksityiskohtiin, mitä siellä, afrikkalaisella mantereella ja toisissa maanosissa tapahtuu, me emme valitettavasti tässä voi käydä lähemmin sisään.

Niin kuin meidän Herramme on Aabrahamille luvannut, ovat kaikki kansat ja heimot siunatut Jeesuksessa Kristuksessa (Gal.3:14). Me olemme tietoiset, että nyt kulkee viimeinen kutsu, ja sen myötä myös vielä viimeinen kutsutaan.

Kaksi valokuvaa veljiemme ja sisariemme kanssa Intiassa